

sen af den hele standende Strid mellem den ny og den gamle Tids Mennesker. Hans Navn var bleven det Kampmærke, hvorunder Handlestyrken og Afmagten, Overmodet og den dydigt maskerede Misundelse dennegang tørnede sammen. Smaaablade indeholdt lange Artikler om ham tilligemed hans Portræt, Vittighedsbladene mødte med kolorerede Karrikaturer, mens Sladderen løb paa sine tusind Ben gennem Landet og genopvarmede de fantastiske Beretninger om hans forfinede Vaner, om hans atlaskbetrukne Værelser, hans Kvindeorgier og hele sardanapalske Vellevned.

Det var derfor ikke underligt, at hans og hans unge Frues forventede Komme til Rom havde fremkaldt nogen Spænding hos deres Landsmænd der. Trods al moralsk Forargelse optoges navnlig Damerne deraf paa en Maade, der vakte Fortrydelse hos Per.

Per havde ellers aldrig været slem til at misunde andre deres Held. Dertil havde han følt sig for meget som den særlig udvalgte, som Undtagelsen, der var hævet over ethvert Medbejlerskab. Men det sidste halve Aars Rejseliv, der paa saa mange Maader havde udviklet hans Selverkendelse; de Sammenligninger, hvortil Bekendtskabet med saa mange fremmede, i Verdenslivet uddannede Personligheder havde givet Anledning; nu sidst Besøget hos den dværgagtige Maler og dennes Fortælling om den grimme og fattige Dr. Biebers fabelagtige Triumf — alt dette havde givet ham en Forstaaelse af, at hans Karakter besad Svagheder, som maatte overvindes. Den Stemning, der var brudt frem hos ham hin Dag i Malerens Atelier, og som nu Dyhrings hastig voksende Ry fornyede og forstærkede, havde i